

“Užžengdamas į aukštybę,
jis davė dovanų žmonėms.”

*Gerb. Williamo Branhamo asmeninis
liudijimas apie dovanos atėjimą*

Gerb. Williamas Marrionas Branhamas

“Užžengdamas į aukštybę, jis davė dovanų žmonėms.”

Aš jums tiktai galiu papasakoti, ką patyriau, kai man atėjo ši gydymo dovana. Aš nuoširdžiai ir sąžiningai tikiu, kad dovanos yra iš anksto Dievo paskirtos. Dauguma netiki paskyrimu iš anksto, tačiau Raštai įrodo, kad dauguma Biblinių įvykių buvo iš anksto nuspręsti. Pavyzdžiui, Kristaus gimimas buvo nuspręstas jau nuo Rojaus Sodo laikų. Beveik 712 metų prieš Jono Krikštytojo atėjimą, Izaijas matė ir kalbėjo apie jį, kaip apie šaukiančiojo balsą tyruose. Pranašas Jeremijas sakė, kad dar prieš jam susiformuojant motinos išsčiose, Dievas jau žinojo apie jį ir iš anksto paskyrė pranašu tarp tautų. Aš tikiu, kad dėl to išankstinio paskyrimo šiai dovanai aš neturėjau religinio pasiruošimo. Mano tėvai buvo skirtingų religijų, ir todėl aš niekuomet nėjau į bažnyčią.

Pirmą kartą aš gavau šią tokį supratimą, kas manęs laukia ateityje, kai man buvo maždaug septyneri, ką tik pradėjus lankyti kaimo mokyklą už keletu mylių į šiaurę nuo Džefersonvilio, Indianos valstijoje, kur mano tėvas dirbo asmeniniu vairuotoju turtingoje šeimoje. Aš visuomet mėgau žvejoti ir medžioti. . . aš to neapleidau netgi tuomet, kai įtikėjau. . . tą vėlyvo rugsėjo popietę keli berniukai nuėjo žvejoti prie žuvingo tvenkinio, tuo tarpu aš turėjau nešioti vandenį savo tėvui. Deja, turiu pasakyti, kam turėjo būti panaudotas tas vanduo. Mano tėvas labai gerdavo, o tuo metu jie kaip tik gamino degtinę, todėl aš turėjau užpildyti vandeniu

distiliatorius, kurie tą naktį turėjo būti pajungti. Aš ėjau taku, pastačiau savo nedidelius kibirėlius, kuriuose buvo laikomas sirupas, ir minutėlei prisėdau po medžiu pailsėti, verkdamas, kad negaliu eiti žvejoti su kitais berniukais. Tai, kas įvyko man besėdint prie to medžio, negaliu užmiršti. Matyt, tai buvo lapuose švilpiančio vėjo garsas, tačiau, pažvelgęs aukštyn, aš nepamačiau vėjyje judančių lapų. Aš sėdėjau nejudėdamas, apstulbintas ir stebėdamasis, iš kur tas garsas, ir kai vėl jį išgirdau, pasiėmiau savo kibirus ir pasileidau taku. Tuokart tai vėl pasikartoję, tik dar garsiau, nei prieš tai, ir kai aš atsigrėžiau pažiūrėti, kas ten atsitiko, pastebėjau tarsi sukuri medžio lapijoje, iš kur pakankamai garsus balsas pasakė šiuos žodžius: “Niekada nerūkyk, negerk ar kitaip neteršk savo kūno, nes, kai tapsi vyresnis, turėsi atlikti darbą”. Aš buvau toks išsigandęs, kad nežinojau, ką daryti. Parbėgau šaukdamas namo, puoliau į motinos glėbį, ji pagalvojo, kad man įgėlė gyvatė. Aš pasakiau jai, kad tik išsigandau, ji mane paguldė į lovą ir norėjo kviesti gydytoją, manydama, kad man nervinis šokas. Taigi, bičiuliai, aš suprantu, kad daugelis šaipysis iš šio pasakojimo, tačiau aš neatsakau už tai, ką kiti sako. . . Aš atsakau tik už tai, ką pats patyriau. Nereikia ir sakyti, kad aš niekuomet daugiau neidavau pro tą medį. Aš apeidavau iš kitos sodo pusės, kad nereikėtų pro jį eiti, nes galvojau, kad medyje buvo žmogus. Tai buvo Dievo angelas, su kuriuo vėliau susitikau akis į akį ir kalbėjausi.

Praėjus kelioms savaitėms, mums su broliu žaidžiant rutuliukais, keistas jausmas apėmė mane. Aš susmukau po medžiu, tarytum būčiau transo būsenoje ir išvydau kylantį didelį tiltą, kertantį upę ir pamačiau, kaip tam

tikras žmonių skaičius įkrito į upę ir nuskendo. Atgavęs žadą, parbėgau ir apie tai papasakojau mamai, o ji ir vėl nusprendė, kad aš esu tik nervingas vaikas. Praėjus dvidešimt dvejiems metams, per Ohajo upę buvo pastatytas Savivaldybės tiltas ir, nukritę nuo tilto, nuskendo tiksliai tiek darbininkų. Matote, šie dalykai neatėjo per malda ar prašymą, bet Dieviškos valios buvo iš anksto nuspręsti.

Kitas panašus atvejis atsitiko man beinant prie upės su tėvu ir dar kitu vyru. Jie man siūlė degtinės, o kadangi aš norėjau įgyti to žmogaus palankumą, kad jis leistų man paplaukioti savo valtimi, aš buvau begerias. Bet taip, kaip aš šiandien šneku, tuomet aš išgirdau tą lapų šlamėjimą. Apsidairęs, aš nepamačiau nei lapų, nei vėjo, ir vėl pridėjau prie lūpų butelį, kai išgirdau tokį patį, tik dar aiškesnį garsą. Kaip ir prieš tai, mane apėmė baimė; aš numėčiau butelį ir nubėgau, o mano paties tėvas pavadino mane lepūnėliu. O, kaip buvo skaudu! Vėliau lepūnėliu mane pavadino mano mergaitė, kai pasakiau jai, kad nerūkau. Supykdytas jos tyčiojimosi, aš paėmiau cigaretę ir ruošiausi užsirūkyti, kai buvau sulaikytas to pažįstamo garso, privertusio numesti cigaretę ir palikti veiksmo vietą, aš raudojau, nes negalėjau būti toks, kaip kiti jaunuoliai, pašaipos skambėjo mano ausyse. Tai tik keletas iš daugelio panašių dalykų, mane lydėjusių visą gyvenimą. Visuomet buvo toks jausmas, tarytum kažkas stovėtų šalia manęs, mėgindamas kažką man pasakyti, ypač tuomet, kai būdavau vienas. Atrodė, kad manęs niekas nesupranta. Vaikinai, su kuriais aš draugavau, nenorėjo su manimi prasideėti, nes aš nerūkiau ir negėriau, o visos merginos vaikščiojo į šokius, kur aš taipogi negalėjau eiti, taigi, rodėsi, kad visą gyvenimą

teks būti tik juoda avimi, žinant, kad nėra nei vieno žmogaus, kuris mane suprastų, o kartais pasijusdavau nesuprantąs net pats savęs. Tačiau tuomet aš nežinojau, kaip žinau dabar, kokia didi ateitis manęs laukia.

Kitas reikšmingas įvykis, kurį prisimenu, atsitiko, kai man buvo beveik devyniolika. Vieną vakarą aš su keletu vaikinų vaikščiojau po parką, kuriame vyko karnavalas, mane pakvietė balsas: “Klauskite, jūs! Prieikite!” Atsigręžęs išvydau jauną poniją, astrologę, sėdinčią po tentu. Ji man mojo prieti, ir, manydama, kad jai reikia pagalbos, aš priėjau. Ji pasakė: “Sakyk, ar žinai, kad esi gimęs po ženklų ir kad tave lydi žvaigždė? Tu gimei su dovana.” Žinoma, vaikinai pradėjo erzinti mane dėl “dovanos”, aš bandžiau į tai nekreipti dėmesio, mečiau kelias replikas tai poniai, ji man pasakė, kad nors aš ir piktinuosi tuo, ką ji man pasakė, ateis laikas, kai aš suprasiu, ką ji turėjo omeny. Aš bandžiau išmesti tai iš galvos, dirbau įvairius darbus, bet niekuomet nebuvau patenkintas, krausčiausi iš vienos vietos į kitą, pergyvenau žmonos ir kūdikio mirtį, daug kitų sielvartų, kurių, rodėsi, buvo daugiau, nei gali pakelti žmogaus širdis. Aš ieškojau ramybės ir pasitenkinimo visur, kur tik įmanoma įsivaizduoti, bet tikriausiai žmogaus kūne virš penktojo šonkaulio yra dešimties colių apimties vieta, kuri negali būti užpildyta, kol ten neįeis Kristus. Be mano paties širdgėlos, visuomet jaučiau kažką pakibusį virš manęs, prisidedantį prie mano kančios. Galiausiai dėl meilės gamtai pradėjau dirbti gamtos apsaugos inspektoriumi Indianos valstijoje, todėl buvojau įvairiose valstijos dalyse.

Kartą važiauvau sausakimšame autobuse Henryvilio kryptimi, Indianos valstijoje, kai pajaučiau, kad kažkas

žiūri į mane, atsisukęs pamačiau pilkšvai mėlynas akis, priklausančias labai gražiai poniai. Ji man pasakė: “Jūs vienišas, ar ne?”

“Ne, ponia”,—atsakiau ir toliau žiūrėjau pro langą, manydamas, kad ji buvo sužavėta uniformos ir tiesiog nori paplepėti.

Ji vėl tarė: “Galbūt aš geriau paaiškinsiu. Aš esu astrologė.”

“Gera”, — pagalvojau, — “Aš ir taip žinau, ką ji pasakys.”

“Jūs tai, žinoma, piktina, ar ne?”

“Taip, ponia.”

“Jūs galvojate, kad aš noriu su jumis pasikalbėti apie religiją, ar ne?”

“Nežinau.”

“Jūs esate religingas?”

“Ne, ponia.”

“Gal galiu kai ką pasakyti apie jus? Argi jūs ne iš vakarų?”, — klausinėjo ji manęs.

“Ne, ponia.”

“Tuomet jūs norite vykti į vakarus.”

“O, čia jau kas kita. Aš visuomet norėjau nuvykti į vakarus”, — atsakiau, pagalvojęs, kad leisiu jai kalbėti ir palyginsiu su tuo, ką buvo sakiusi ta kita astrologė.

“Priežastis slypi jūsų gimime”, — tęsė ji.

“Ką jūs žinote apie mano gimimą?” — smalsiai paklausiau.

“Jaunuoli, jei aš tiksliai pasakysiu, kada jūs gimėte, ar patikėsite manimi?”

“Gerai, aš esu fundamentalistas ir, jeigu kas nors sako man tiesa, turiu tuo patikėti”, – atsakiau. Ir iki šiol tuo tikiu: jei tai tiesa, vadinasi, tiesa.

Na neklauskite manęs, kaip ji tai padarė, bet ji man pasakė minutės tikslumu, kada aš gimiau. Už manęs stovėjo jaunas jūrininkas, ir aš jos paklausiau, ar ji negalėtų ir jam pasakyti, kada jis yra gimęs. Ji pasakė, kad negali, o aš, to nesuprasdamas, paklausiau, kodėl ji galėjo pasakyti man, o jam negali. Ji paaiškino, kad mane lydi ženklas. . . Man pasidarė baisu, nes sugrįžo neseni prisiminimai, išsakyti kitų. Ji paklausė, ar anksčiau su manimi nėra kalbėjęs astrologas, aš atsakiau, sumeluodamas, kad ne.

Ji paklausė: “Ar jūs ką nors žinote apie Jėzų Kristų?”

“Aš žinau, kad jis turėtų būti Dievo sūnus”, – tai buvo viskas, ką galėjau pasakyti.

“Ar žinai ką nors apie jo gimimą? . . . Kas pirmieji atėjo jo pagarbinti?”

“Trys išminčiai, jei gerai pamenu.”

“Paskui ką jie sekė?”, – tęsė ji.

“Manau, paskui žvaigždę.”

“Teisingai. Tuomet jie turėjo būti astrologais, nes jie stebėjo žvaigždes”, – patvirtino ji. “Jaunuoli, man teko kalbėtis su žmonėmis Baltuosiuose Rūmuose. Aš perspėjau prezidentą Hardingą apie jį ištiksiančią keistą mirtį, jums taip pat turiu kai ką pasakyti. Jūs gimėte po tam tikra žvaigžde, kad būtumėte apdovanota asmenybė. Ar joks dvasininkas niekada jums to nesakė?”

“Aš neturėjau reikalų su dvasininkais”, – atsakiau.

“Tuomet išklauskite manęs: kai gimė Jėzus Kristus, trys išminčiai iš Rytų sekė paskui tą, kas paprastai vadinama žvaigžde; tačiau iš tikrųjų buvo trys žvaigždės, kurios susitiko Betliejuje ir, kartu judėdamos, sudarė vieną žvaigždę, kuri kabėjo virš Kristaus. Tuo metu Dievas atsiuntė didžiausią Dovaną, kokią Jis tik buvo davęs pasauliui, Savo vienintelį pagimdytą Sūnų. Kai išminčiai išvyko, tos trys žvaigždės išsiskyrė ir nuo to laiko daugiau niekada nebesusiėjo. Dievas visuomet parodo Savo darbus danguje, prieš parodydamas juos žemėje, tie išminčiai laukė, nes Balaamo pranašystėje buvo pasakyta, kad užtekės žvaigždė nuo Jokūbo”, tęsė ji, cituodama daugelį Rašto vietų, kurių aš nežinojau, bet atidžiai klausiau, kai ji toliau tęsė. “Dabar šios žvaigždės niekuomet nesusieina, tačiau kas keleri metai susikerta jų orbitos, taip atiduodama duoklę Jėzaus gimimui ir reiškia, kad dar viena dovana atsiųsta į žemę. Kai jūs gimėte, tos žvaigždės susiėjo. Kai jūs įlipote į autobusą Džefersonvilyje, žvaigždė sekė jus; aš mačiau tą žvaigždę virš jūsų ir nesuprantu, kodėl kiti jums to nepasakė anksčiau.”

Kad nesuprastumėte klaidingai, toliau aš parodysiu, kad astrologijos praktikavimas yra ne pagal Raštą ir, žinoma, tai ne krikščioniškas elgesys (Izaijo 47:13–14) ir ši astrologės nuomonė apie Kristaus žvaigždę yra jos pačios išaiškinimas, kurio nėra Rašte. Tačiau Rašte sakoma, kad net šėtonas paliudys apie Dievo dovana, štai dėl ko pateikiau šiuos pokalbius.

Be to, jūs galite įsivaizduoti, kaip aš jaučiausi. Grįžkime prie mano pasakojimo: aš padėkojau tai poniai ir išlipau iš autobuso, tačiau negalėjau atsikratyti to keisto jausmo, nuolat gaubusio mane, vertusio mane būti nervingu, susierzinusiu ir nelaimingu tarp žmonių, netgi bijodavau būti vienas, kiekvieną kartą baimindamasis išgirsti tą vėjo šnarėjimą. “Ką visa tai reiškia?” – vėl ir vėl klausiau savęs. Praėjus tam tikram laikui tarpui, aš įtikėjau ir atidaviau savo gyvenimą Kristui. (Trumpa mano gyvenimo apybraiža išleista knygelėje “Jėzus Kristus Tas Pats vakar, šiandien ir per amžius”.) Po mano įtikėjimo, kuris įvyko nedidelėje pašiūrėje, stovėjusioje už namo, aš priėmiau baptistų bažnyčios narystę ir, paskirtas daktaro Rojaus Deviso iš Džefersonvilio, tapau vietos vyresniuoju. Po sėkmingo prabudimo, vykusio palapinėje, jie pastatė maldyklą, kuri vis dar stovi prie Aštuntosios ir Dešimtosios gatvių sankryžos, dabar žinoma kaip Branhamo Maldykla, daugelio metų bėgyje aš sėkmingai krikštijau kelis tūkstančių žmonių, mačiau daug atsivertimų dėl Visagalio Dievo šlovės. Netgi tuomet mane lydėjo sėkmė, meldžiantis už sergančiuosius, dar nežinodamas dėl ko visa tai, daugelį kartų regėjimai ir nesuprantami dalykai mane lankė, apie kuriuos gali paliudyti daugelis žmonių aplink Džefersonvilį. Vieną atvejį aš ypač gerai atsimenu: Ohajo upėje krikštijau daug atsivertusiųjų, o ant kranto daugybė žmonių buvo susirinkę stebėti tarnavimo. Karštą popietę, kai dangus buvo tarsi žalvarinis, nusileido didelė ryški žvaigždė ir pakibo virš tos vietos, kur aš stovėjau. Daugelis prisimena apie tai skaitę laikraščiuose. Nuo tada ji daug kartų pasirodydavo. Netaip seniai buvau dideliame mieste trijų dienų

tarnavime, tarp šimtų žmonių. Pirmasis, už kurį meldžiausi, buvo vaikelis, kurio kojytės buvo pažeistos poliomieliito, todėl jis turėjo vaikščioti ant kojų pirštų. Kaip paprastai mūsų susirinkimuose, auditorija sėdėjo pagarbiai nulenktomis galvomis, kai aš, laikydamas berniuką rankose, meldžiausi už jį, man pasirodė, kad ryški šviesa apšvietė mane. Aš nustebau sargo nemandagumu, kodėl jis prožektoriais mane apšvietė, bet atmerkęs akis, savo nuostabai, prieš save išvydau aušrinę žvaigždę! Aš nuleidau mažylį, o jis nušoko nuo mano rankų. . . Aš nesupratau, kas atsitiko, atrodė, tarsi visi mano kūno nervai būtų paralyžuoti. Kai jis pasiekė grindis, jo kojos tapo sveikos, ir pirmą kartą savo gyvenime jis laisvai nulipo nuo pakylės. Auditorija sujudo; berniuko motina nualpo; mergaitė nazarietė, berniuko draugė, grojusi pianinu “Didysis Gydytojas” ir pamačiusi mūsų brangaus Viešpaties Jėzaus įvykdytą stebuklą, pašoko ir, nubėgusi kokius penkis metrus nuo pianino, pakėlus rankas verkė ir šaukė. . . Aš suprantu, tai skamba neįtikėtina, tačiau šimtai žmonių gali tai paliudyti. . . pianinas, nepraleisdamas nei natos, toliau grojo tą giesmę. Daug didelių dalykų įvyko. Tą vakarą daugiau nei septyni šimtai žmonių atidavė savo širdis Kristui. Daugelis jūsų, buvusių ten, skaitys šias eilutes. . . Telaimina jus Dievas. Aš iki šiol stengiuosi daryti viską, ką galiu dėl Kristaus.

Dabar paaiškinsiu dažnai išskylantį klausimą. Daug tarnautojų klausė mane: “Broli Branhamai, kokia jūsų nuomonė apie astrologiją? Ar jūs tai darote per astrologijos jėgą, o jei ne, tai kodėl pareiškiate tiems astrologams viešą pasitikėjimą, jiems išpranašavus šiuos dalykus?” Aš tikrai galiu pasakyti štai ką: parodykite

man nors vieną vietą pasaulyje, kur astrologijos jėga išgydytų ligonius. Iš visų astrologų, būrėjų, mediumų ir kt., žinomų pasaulyje, pasakykite, ar nors vienas atvėrė akis neregiiui, ar padarė, kad kurčias girdėtų, o nebylys kalbėtų. Tėra vienintelis kelias... per Jėzaus Kristaus vardą ir pralietą Jo kraują Kalvarijoje. Tačiau štai kokie faktai (ir anksčiau, ir dabar) atrodo tokie keisti: kai Dovana gulėjo edžiose, kunigai šventykloje svarstė, ar egzistuoja prisikėlimas iš numirusiųjų, o tuo pačiu metu keli išminčiai atėjo iš toli ir atpažino Dievo Dovaną žemei. Be abejo, aš sakau, kad astrologija yra nuo kitos jėgos, tačiau net šėtonas turi paliudyti Dievo dovaną. Kad ir kas tie išminčiai būtų buvę... jie paliudijo Dievo dovaną ir atėjo Jo pagarbinti, kai tuo tarpu kunigai buvo šventykloje. Taip pat ir kai Paulius ir Silas buvo Filipuose, kunigai ir miesto pretoriai palaikė juos apgavikais ir uždarė į kalėjimą, o kažkokia būrėja skelbė žmonėms, kad šie vyrai yra Dievo atsiųsti parodyti kelią į išsigelbėjimą. Argi nekeista, kad ši vergė, apsėsta šėtono dvasios, atpažino Dievo jėgą Pauliuje ir Sile, kai tuo tarpu pareigūnai nepripažino jų. Argi nekeista, kad kitu atveju, kai daugelis sakė, kad Jėzus yra Belzebubas, velniai žmoguje šaukė ir sakė, kad žino, kas Jis yra... šėtonas pripažino Jo dieviškumą, o fariziejai sakė, kad Jis šėtonas. Taip pat yra ir šiandien, kai daugelis abejoja ir bėgioja su savo mokymais ir teorijomis, sulauko žmones nuo gydymo susirinkimų, kai Dievo dieviškoji dovana veikia visoje žemėje, daugelis nepastebi to. O, dvasiškiai! Aš tikiu Dievu, kad jūs prabusite. Ne dėl to, kad aš darau karjerą iš šios dovanos; aš nieko negaliu padaryti, ji atėjo... Dievas atsiuntė ją. Kai Izraelio vaikai Egipte maldavo išgelbėtojo, Dievas atsiuntė Savo angelą Mozei.

Mozei nieko nereikėjo daryti...Dievo angelas viską darė, vykdydamas stebuklus. Mozė buvo tik Dievo angelo skelbėjas; ir tai viskas, kuo aš esu šiandiena... paprasčiausia šito angelo skelbėjas.

Aš turiu jums papasakoti apie angelą ir apie tai, kaip atėjo ta Dovana. Aš niekuomet neužmiršiu šios datos: 1946 gegužės 7...Indianoje buvo nuostabus metų laikas, aš vis dar dirbau gamtos apsaugos inspektoriumi. Aš parėjau namo priešpiečių ir ruošiausi apžiūrėti namą, nusiėmiau šautuvą, o tada artimas mano draugas kreipėsi į mane, prašydamas važiuoti kartu su juo į Medisoną po pietų. Aš pasakiau jam, kad negaliu, nes turiu budėti, aš apžiūrinėjau namą ir, kai atsidūriau po klevu, pasirodė, tarsi visa medžio viršūnė atsiskyrė. Atrodė, tarsi kažkas nusileido tuo medžiu kaip galingas, gūsingas vėjas...Aš susverdėjau...jie judėjo į mane...žmona, išėjusi iš namo, išsigando, paklausė manęs, kas atsitiko. Bandydamas susivaldyti, atsisėdau ir pasakiau jai, kad per šiuos dvidešimt su viršum metų buvau persekiojamas keisto jausmo, kad atėjo laikas, kai aš arba išsiaiškinsiu visa tai, arba niekuomet daugiau nebegrįšiu. Atėjo lemiamas momentas. Aš atsisveikinau su žmona ir vaikais, bei perspėjau juos, kad jeigu negrįšiu už kelių dienų, kad niekuomet manęs neieškotų. Štai čia, mielas skaitytojau, yra ta paslaptingojo atsitikimo dalis, kuri gali padėti tau išgyti, todėl skaityk atidžiai maldoje. Tą popietę aš išėjau į nuošalią vietą melstis ir skaityti savo Biblijos. Aš giliai meldžiausi; atrodė tarsi visa siela tuoj atsiplėš nuo manęs. Aš verkiau Dievo akivaizdoje... priglaudžiau veidą prie žemės...pakėliau akis į Dievą ir sušukau: "Jei Tu atleisi už tą kelią, kuriuoėjau, aš pasistengsiu pasitaisyti...aš gailiuosi, kad visus tuos

metus buvau toks neatidus tam darbui, kurį Tu paskyrei man padaryti... Dieve, ar Tu kaip nors su manimi kalbėsi? Jei Tu man nepadėsi, aš negalėsiu eiti toliau." Aš baigiau melstis naktį, apie vienuoliktą valandą; besėdėdamas kambaryje pastebėjau mirgančią šviesą. Pamaniau, kad kažkas ateina su žibintuvu, pažvelgiau pro langą, tačiau ten nieko nebuvo, tik atsigręžęs ant grindų pastebėjau besiplečiančią šviesą. Žinau, kad jums tai atrodo labai keistai, man taip pat atrodė keista, tačiau atminkite, kad jūsų išgijimas priklauso nuo to, ar jūs tuo patikėsite, ar ne, vėliau jūs tuo įsitikinsite. Šviesa plėtėsi, ir aš susijaudinęs pašokau nuo kėdės; pažvelgęs aukštyn, išvydau kabančią didelę žvaigždę. Tačiau ji neturėjo penkių kampų kaip žvaigždė, ji buvo labiau panaši į ugnies ar šviesos kamuolį ir buvo apšvietusi grindis. Kaip tik tuomet aš išgirdau kažką vaikstant grindimis, tai mane vėl išgąsdino, nes žinojau, kad niekas daugiau negali čia ateiti. Tuomet aš išvydau žmogaus, einančio per šviesą link manęs, kojas, jisėjo lygiai taip pat kaip ir jūs eitumėte prie manęs. Pasvėrus žmogiškais svorio matais jis turėjo sverti apie devyniasdešimt kilogramų, buvo apsiautęs baltu apdaru, ramaus veido, be barzdos, tamsiais iki pečių plaukais, tamsoko gymio, labai malonia veido išraiška, jis artėjo, ir jo akys pagavo mano žvilgsnį, pamatęs, koks aš persigandęs, jis pradėjo kalbėti. "Nebijok. Aš esu atsiųstas nuo Visagalio Dievo akivaizdos, o šis keistas tavo gyvenimas ir neteisingai suprantamos priemonės buvo tam, kad parodyti tau, jog Dievas, suteikęs dieviško gydymo dovaną, siunčia tave pasaulio žmonėms. JEI BŪSI NUOŠIRDUS IR LAIMĖSI ŽMONIŲ PASITIKĖJIMĄ, NIEKAS NEATSILAIKYS PRIEŠ TAVO MALDĄ, NETGI VĖŽYS." Žodžiais

neįmanoma apsaakyti, kaip aš jaučiausi. Jis man daug ką pasakė, bet čia nėra vietos tam aprašyti. Jis man papasakojo, kaip aš sugebėsiu aptikti ligas savo rankos virpesių pagalba. Jis išėjo, tačiau nuo to laiko aš jį dar daug kartų mačiau. Šešių mėnesių laikotarpyje jis pasirodė kartą ar du, ir kalbėjo su manimi. Keletą kartų jis tapo matomu ir kitiems. Aš nežinau, kas jis yra, žinau tik, kad jis yra Dievo pasiuntinys man.

Neverta ir kalbėti, kad aš pradėjau melstis už nesveikus žmones. Aš nepretenduoju užimti gydytojo vietą. . . Aš galvoju, kad Dievas gydytojams suteikė tokią prigimtį, kad jie galėtų padėti, tačiau jie – tiktai žmonės. . . Dievas yra Visagalis. Per šį dvidešimt vieną mėnesį vyko dideli dalykai ir jų buvo nesuskaičiuojama daugybė, kad galima būtų visus aprašyti, Dievas laikas nuo laiko patvirtindavo angelo žodžius. Kurti, nebyliai, akli, – buvo išgydytos visokios ligos ir iki šios dienos įrašyti tūkstančiai liudijimų. Aš neturiu jokios jėgos, kad daryčiau tai. . . aš esu bejėgis žmogus, kol pajaučiu Jo buvimą. Daugelis žmonių, apsilankę šiuose susirinkimuose, žino, kad jų susirgimai ir nuodėmės jiems buvo pasakytos tiesiog nuo pakylės. Mielas skaitytojau, prašau nesuprasti klaidingai mano menko, neraštingo bandymo perteikti visa tai jums. Aš tai kalbu todėl, kad jūs turėtumėte aiškesnį supratimą, kaip pasinaudoti Dievo dovana. Jis pasakė man būti nuoširdžiu ir laimėti žmonių pasitikėjimą, kaip tik tai aš ir stengiuosi daryti. Atminkite, mes niekuomet negalime abejoti Dievo sugebėjimu; mes žinome, kad Jis gali viską padaryti, tačiau problema slypi tame, kad vienas žmogus patikėtų kitu. Dievas visuomet turi ką nors ar kažką, kas darbuotųsi, o aš esu tik instrumentas, Jo naudojamas.

Joks mirtingasis negali atlikti stebuklo, o aš esu tik mirtingasis. Aš nežinau, kaip ilgai Dievas leis man darbuotis, tačiau per Jo malonę aš ketinu tarnauti Jam kiek tik galėsiu, tarnaudamas Jo žmonėms tiek, kiek Jis leis man gyventi.

Pabaigoje štai ką noriu paskyti jums, ieškantiems išgijimo šiuose susirinkimuose. Leiskite pateikti šias dvi taisykles, kurių turite laikytis, kad gautumėte iš Dievo tai, ko laukiate.

1. Jūs tiesiog tikėkite šiuo aprašymu, tuo, ką jums papasakojau, ir kad ši Gydytojų Dovanų, duota Viešpaties Jėzaus Kristaus, yra turtas, kurį Dievas davė jūsų išgijimui.

2. Iš visos širdies pažadėkite gyventi Dievui likusį savo gyvenimą.

Išleista anglų kalba apie 1950-tuosius.

Perspausdinta anglų kalba 1991.

Išleista lietuvių kalba 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P. O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY
PL 159, 00531 HELSINKI, SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org